

[Hagen Hagensen]

være, skal sikre en fair behandling for den, der har begået lovovertrædelsen – vi skal ikke have lynjustits, det har jeg sagt før – men der skal minsandten også være et hensyn at tage til dem, der har været udsat for vold.

Men hurtigere retsforfølgning og en hurtigere behandling af sager i det hele taget hele retssystemet igennem tiltrænges. Justitsministerens forslag gør dette muligt. Med bedre anvendelse af retsvæsenets ressourcer til gavn for os alle finder jeg det rigtigt at indføre disse nye regler. Det samme gælder den ændrede kompetencefordeling i anklagemyndigheden, de udenretlige afgørelser samt ophævelse af bødeforelægsgrænsen i visse sager, og herom henviser jeg i øvrigt til de bemærkninger, jeg har gjort til det tidligere lovforslag.

Det radikale forslag, lovforslag nr. L 88, omhandler en ændring af reglerne for isolation og varetægtsfængsling, og her kan jeg henviser til, hvad justitsministeren sagde. Jeg vil dog føje til, at lovforslaget må indgå i de videre overvejelser, både hvad angår tidsrum og omfang af varetægtsfængslinger i isolation, og at jeg ikke umiddelbart kan følge lovforslaget, som det er. Der gives tilslutning fra min side til bestemmelserne om, at varetægtsfængslede kun kan afhøres i overværelse af deres forsvarer eller med indforståelse af denne. En absolut regel om at man skal afkorte 2 dage i strafudmålingen for varetægtsfængslede i isolation, finder jeg ikke påkrævet.

I forbindelse med varetægtsfængsling er det naturligt at nævne, at socialdemokraterne i deres beslutningsforslag nr. B 27 nævner, at man kan gøre brug af varetægtssurrogater i stedet for. Efter gældende retsplejelov er dette muligt. Man vil have udvidet denne adgang. Det kan drøftes, men jeg tror næppe, at lovændring på området er nødvendig. Tilfredsstillende i socialdemokratiets forslag er, at der åbnes for varetægtsfængsling i volds-sager. Blot finder vi det ikke rationelt eller tilstrækkeligt, at det alene skulle være efter dom i første instans. Det er i forbindelse med begåelsen af handlingen og anholdelsen derefter, at der er brug for varetægtsfængsling, og det er dér, hensynet til ofre og andre skal tages.

Forholdet omkring forenklingen af voldsbestemmelserne i vores straffelov, som social-

demokraterne har med i deres forslag, kan drøftes i denne sammenhæng. Det væsentligste er imidlertid at få en hurtigere behandling af disse sager, også til pådømmelse og til afsoning. Jeg hilser med tilfredshed, at der ved åbning af Gribskovlejren og på anden måde bliver mulighed for at søge ventetiden nedsat.

Om socialdemokratiets forslag skal jeg i øvrigt blot her nævne, at den deling, man vil have mellem ordenspoliti og kriminalpoliti, for mig at se klart hører hjemme i gældende retsplejelovs bestemmelser, overladt til de enkelte politichefers afgørelse.

Lovforslag nr. L 79 om udvidelse af lægmandsdeltagelse i retsplejen byder jeg velkommen. Den ændrede kompetencefordeling ved anklagemyndigheden gør, at domsmænd kommer til at medvirke i flere sager, så snart der rejses tiltale, hvor der kræves frihedsstraf. Det synes jeg er i orden.

Jeg er også tilhænger af justitsministerens forslag om at nedsætte dommerantallet i landsretten fra 3 til 2 og lade domsmændene få overvægt eller større indflydelse, om man vil, i disse straffeankesager. Det tror jeg kan betyde en hurtigere afvikling af sagerne – det må det kunne i hvert fald – og det er afgørende, at der ikke er lang tid mellem den begåede handling og den endelige retlige sanktion.

Om nævningesager dette: der er en ny afgrænsning for, hvilke sager der skal behandles af nævninger. Det kan drøftes, om det netop er den grænse, man er nået til, der skal være den afgørende, men jeg finder, at den er bedre end den nugældende ordning. Der bliver flere nævningesager ved en sådan ordning, og det finder jeg også er i orden, og jeg finder det i det hele taget rimeligt, at skyldspørgsmålet afgøres af nævninger, altså afgøres af lægmænd alene.

Hvad angår spørgsmålet, om den nuværende sammensætning af nævningeretterne ikke er et for tungt apparatur, vil jeg gerne, når vi drøfter sagen i udvalget, nå frem til en drøftelse af, om man ikke i hvert fald i visse nævningesager kunne have 6 nævninger i stedet for 12. Det ville give en lettere behandling af disse sager.

Vedrørende spørgsmålet om ansættelse af flere dommere, som er med i socialdemokratiets beslutningsforslag, vil jeg bare sige, at vi må vente og se, hvordan det hele udvikler